

A barátságuk régi. A kapcsolatuk kamu.
Csak az egymás iránti érzéseik újak...

Snowed In

behavazódva



„Ha egy remek karácsonyi romantikus
komédiát keresel az ünnepi időszakra,
csapj le erre a történetre!”

– booksetcetera.substack.com

*finep
selection*

CATHERINE WALSH

CATHERINE WALSH

Snowed behavazódva In

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Lucynek

TARTALOMRA VONATKOZÓ MEGJEGYZÉS

Felhívjuk a témára érzékenyek figyelmét, hogy a könyvben irányító kapcsolatra tett utalások is megjelennek.

PROLÓGUS

Megan

BÁRCSAK NE MAGAS SARKÚBAN LENNÉK!

És bárcsak ne menyasszonyi ruhában! Főleg a magas sarkút bánom, mert nagyon nehéz futni benne. Arról nem is beszélve, hogy az oldalamat az új melltartóm böki, a fejbőrömet meg a százmillió hajcsat.

Bárcsak ne a konty mellett döntöttem volna!

Bárcsak a kedvem szerint alakulna most egy csomó minden!

Legfőképpen az, hogy Susan nénikém végre letegye azt a hülye telefonot.

Kikukucskálok a sarkon, lesem, ahogy végiglépdel a hotel folyosóján élénk rózsaszín ruhában és puccos, fehér kalapban. Mintha az lenne a küldetése, hogy éppen a liftek előtt folytassa le ezt a rendkívül fontos beszélgetést.

Egyáltalán miért van itt? Nem a templomban kellene lennie? Nekem is ott lenne a helyem, tehát neki is. De nem. Itt telefonál nagy hangon, és elállja a menekülési útvonalamat.

Menekülési útvonal. Az ég szerelmére, Megan, vedd már komolyan ezt az egészet!

Susan néni felkacag, felém fordul, én meg a falhoz tapadok, nehogy észrevegyen. Lehet, hogy ő a jel. Egy élénk rózsaszín jel, ami azt súgja, hogy ez egy hülye döntés, és jobban teszem, ha visszamegyek a szobámba, és megvárom a fotóst. Egy vagyont költöttünk rá. Egy vagyont költöttünk az egész napra, de főleg a fotósra.

Mondjuk nem annyit, mint a kajára.

De azt legalább még mindig meg lehet enni, nem igaz? Ne vesszen kárba, ha már hetekkel ezelőtt kifizettük.

Kellett volna hagynom egy üzenetet a tükrön.

Bocs, hogy elszúrtam a napot, de azért jó étvágyat a rákfásírhoz!

Visszapillantok a szoba felé, mialatt ilyeneken tűnődöm, ám ekkor Susan néni ismét hangosan felkacag. Ez olyan váratlanul ér, mintha arcon öntöttek volna egy pohár hideg vízzel. Nem. Nem megyek vissza. Nem fogok visszamenni, mert mennem kell.

Mennem kell. Mennem kell. *Mennem* kell.

Eltolom magamat a faltól, azt képelem, hogy tetterővel, elszántsággal vagyok tele, és nem a kávé meg az émelygés dolgozik bennem. Elindulok a liftekkel ellentétes irányba, a személyzeti lépcsőház felé, ami előtt az imént elhaladtam.

Esküszöm, reggel, az ébredéskor még nem tudtam, hogy ezt fogom tenni. Nem vagyok egy hirtelen típus. Nem szoktam az utolsó pillanatban meggondolni magam. Nyugodt, meglehetősen gyakorlatias ember vagyok, de most egyszerűen *nem bírok* ilyen lenni. Nem mehetek hozzá Isaachez. És inkább most hozzam meg ezt a döntést, mintsem hat hónap múlva. Vagy bánjam egy életen át, hogy rosszul választottam.

Ted bácsikám az oka. Ted bácsikám, aki egy órával ezelőtt a többi hozzátartozómmal együtt bejött a szobába, és átadott egy lezáratlan borítékot. Gyerekkorom óta ilyen kapok tőle minden alkalomra, legyen az első áldozás, bérnálás, születésnap vagy karácsony. Egy szépen megírt üdvözlőkártyát tesz bele, meg néhány ropogós bankjegyet, hogy *csak így tovább*.

Akkor született meg bennem az elhatározás, amikor átadta. Talán ösztönösen vártam eddig. Éreztem, hogy ha túl hamar lépnék le, ha nem jól időzítenék, lebeszelnének róla.

Nincs nálam más, csak a hátizsákom. Anya riadtan meredt a szakadt, régi iskolatáskára, amikor meglátta, de azt mondtam neki, hogy szentimentális okok miatt ragaszkodom hozzá. Csak a mobilom, a pénztárcám és a ruhám van benne, amiben a hotelbe jöttem. De most nincs időm átöltözni. Azonnal el kell tűnnöm.

Csakhogy ezt könnyebb mondani, mint megtenni.

Kiderült ugyanis, hogy egy menyasszony az esküvője napján még a mosdóba sem tud kimenni úgy, hogy ne kelljen hozzá három ember. Vagy százszor el kellett ismételnem a *csak egy percet kérek* mondatot, mire végre magamra hagytak. Sejtésem szerint maximum öt percem van, és keresni fognak. És ebben a nagy, fehér ruhában könnyen rám is találhatnak.

Görcsösen kapaszkodom a korlátba, ahogy levergődök a lépcsőn. Talán csak egy perc lehet, de nekem egy egész órának tűnik, mire kiérek egy majdnem ugyanolyan folyosóra, mint amilyenről indultam. Megpillantom az épület hátulja felé mutató, zöld „kijárat” jelzést, és követem.

Senki nincs a közelben.

Erre számítottam. A vendégek a szomszédos templomban vannak, a hotelszemélyzet nagy része pedig a lobbiban várja, hogy megjelenjek, és éljenzéssel indíthasson az utamra. Láttam róla fotókat a weboldalukon, ez is az esküvői ajánlatcsomaguk része. A képeken jól mutatott, de most a gondolatától is sietősre veszem a lépteimet. A cipőm beleakad a ruhámba, felmarkolom a terebélyes alját.

Jobban meg kellett volna ezt terveznem. Edzőcipőt kellett volna hoznom. Szólnom kellett volna valakinek.

Annak is utána kellett volna néznem, hogy be van-e riasztva ez a kijárat.

Ez persze csak most jut eszembe, ahogy feltépem a kétszárnyú ajtót. Összehúszom magam, és várok, hogy megszólal-e egy sziréna,

vagy villogni kezd-e egy lámpa. De semmi. Megremeg az ajtó, amikor becsukódik mögöttem, és ennyi.

Kijutottam.

Lélegzet-visszafojtva figyelem, nem történik-e valami gikszer, de semmi. Nyomás, sürgetnek az ösztöneim, márpedig még sosem hagytak cserben, leszámítva azt a néhány malört, amikor tejterméket fogyasztottam. Fogynom kell egy taxit. Szerzek egy taxit, aztán majd...

– Eltévedtél?

Megugrom, szerintem még egy halk sikoly is elhagyja a számat. Megperdülök. Egy pasas áll közvetlenül mellettem.

Christian.

Megmerevedem. Az fut át először a pánikoló, összezavarodott agyamon, hogy mi a francot keres Christian Fitzpatrick az esküvőmön. Én nem hívtam meg. Két szónál többet sosem beszéltünk egymással, még annak ellenére sem, hogy végig osztálytársak voltunk. Azóta pedig talán ha egyszer láttam a faluban, amikor hazalátogatott.

De mielőtt befejezném a kérdést, már tudom a választ. Miért ne lenne ő is a násznép soraiban? Hiszen az anyám boldog-boldogtalant meghívott. A harmad-unokatestvérektől a barátok barátainak a barátaiig mindenkit. Ez egy ilyen esküvő. Vélhetően még a fél csapatot is sikerült felhajtania a nyári táborból, ahova tizenkét éves koromban mentem. De az is lehet, hogy az egész csapatot meghívta. Naná, hogy az osztálytársaim sem maradhattak ki.

Christian Fitzpatrick sem.

Közvetlenül az ajtó bal oldalán áll az árnyékban, egyik kezében a mobilja, a másikkban egy égő cigaretta. Hátra van fésülve a sötét haja, és rögtön feltűnik, hogy nyakkendő-t visel. Különös. Értem én, hogy ez az esküvőm, de Christian soha, *egyetlen* iskolai rendezvényen sem jelent meg nyakkendőben, hiába tették kötelezővé. Most meg itt áll szorosra kötött, türkiz selyem nyakkendőben.

Bizarr módon megérint a látvány. Mintha miattam tett volna erőfeszítést. De amikor végignéz a ruhámon, majd a táskámra téved a tekintete, lúdbőrözni kezdek, és újból rám jön az idegesség. Christian

nem az az árulkodó fajta, de gyerekként nagy bajkeverő volt. Simán kinézem belőle, hogy ezúttal is képes lenne rá. Beárulna, csak mert jó poén.

Miután végigmér, találkozik a tekintetünk. Kifürkészhetetlen arc-kifejezéssel emeli a cigarettát a szájához, lassan beleszív.

Ne már!

– Christian...

– Megan – ejti ki a nevemet gúnyosan, mint régen a játszótéren, habár most nincs éle a hangjának. Inkább derűsen cseng. – Segítség-re van szükséged?

Megrázom a fejem, ő szív még egy slukkot a cigijéből. Egyikünk sem mozdul.

– Ha te nem köpsz, én sem – böki ki végül. Amikor csak nézek rá, megmozdítja a kezét, amiben a cigit tartja, majd kifújja a füstöt a szája sarkán. – Menj csak! – teszi hozzá, majd ismét porgetni kezdi a telefonját. Úgy tesz, mintha ott sem lennék. Mintha nem is...

Ó!

Várok egy lélegzetvételnyi pillanatot, hátha csak szórakozik velem, de aztán tétován teszek egy lépést, majd még egyet és újra egyet, végül szapora léptekkel elhúzok előtte. A pulzusom az egekben.

– A szabadság a másik irányban van – szól utánam, mire megperdülök, majd ismét eltiptegek előtte, de közben elmotyogok egy köszönömöt.

Cikis helyzet! De most ez aggaszt a legkevésbé.

Szaladni kezdek az épület mentén. Végig érzem magamon Christian tekintetét, de nem érdekel. Befordulok a sarkon, a hotel parkolójában találok magam. Dugig van autóval, de néhány várakozó taxison kívül sehol senki.

Bevágódok az első kocsiba, amit kiszúrok. Szegény sofőr meglepetten kapja fel a fejét az újságból, amibe beletemetkezett.

– Mi a... – Elkerekedett szemmel nézi a visszapillantó tükörben, hogy becsapom az ajtót magam mögött, majd hátrafordul, és szemügyre vesz. – Maga a menyasszony?

– Nem. – Eltűröm a szoknyámat az útból, és kicipzázom a táskát. Voltaképpen igazat mondtam. Már nem vagyok az. – Szabad a taxi? Készpénz van nálam. Rengeteg. Szó szerint több-borítéknyi.

A férfi tekintete ellágyul, amikor hallja, hogy egyre hisztérikusabban beszélek. Hátranyúl, és finoman megpaskolja a karomat.

– Elhíszem, kedveském, csak nyugodjon meg!

– Tudom, hogy furcsa a látvány, de én...

– Negyven éve taxizom. Azt hiszi, hogy magácska az első szökött menyasszony, akit fuvarozok? – Előrefordul, és onnantól már csak a munkájára összpontosít. – Amint elárulja, hova szeretne menni, már indulunk is!

Majdnem sírva fakadok a kedvessége hallatán.

– Dublinba, legyen szíves!

Álnéven foglaltam szobát egy hotelben. Az a tervem, hogy ott maradok, amíg kitalálom, hogyan tovább. Nincs ismerősöm a fővárosban, ami azt jelenti, hogy ott biztosan nem fognak keresni.

Csakhogy a sofőröm nem indul.

– Ó, én azt hittem, hogy a vasútállomásra kell kivinnem – jegyzi meg könnyed hangon. – Dublin azért egy kicsit odébb van. Ha látnának némi bizonyítékot arra nézve, hogy...

Az anyósülésre csúsztatom a borítékot, mire a férfi azonnal hangnemet vált.

– Így már rendben vagyunk! Van esetleg kedvenc rádiócsatornája?

A fejemet rázom. Amikor elindulunk, hátranézek a hátsó ablakon. Nem is tudom, mire számítok. Arra, hogy megpillantom Isaacet, ahogy utánam lohol? A nagyimat, ahogy zokog? De csak autókat látok, meg a többi taxis kíváncsi tekintetét. És habár még mindig büntudatom van a lakodalom és a hazugságom miatt, meg amiért ilyen meglehetősen váratlanul távozik az elől, ami az életem hátralevő részében várna rám, egy cseppet sem bánom, hogy így döntöttem. Mondjuk ennél drámaibban nem is időzítettem volna. De amint kihajt a parkolóból az én szöktető sofőröm, semmi mást nem érzek, csak megkönnyebbülést, amiért magam mögött hagyom a hotelt, a templomot és a jövőmet.

ELSŐ FEJEZET

Christian

Öt évvel később

OLYAN BŰZ VAN EBBEN A PUBBAN, mint egy edzőteremben. Konkretan mint egy edzőterem öltözőjében. Mint egy edzőterem öltözőjében a karácsony utáni első napon. Izzadt testek, nyirkos törülközők, rengeteg ember egy helyen. Merthogy itt is túl sokan vannak. Túl sok hangos, csoszogó ember, köztük ez a nő is, aki próbálja átréselni magát a székem mögött, de nem megy neki anélkül, hogy ne könyökölné a hátamba.

Előrehajolok, az italomért nyúlok, hogy kitérjek az útjából. Elhúrom a számat, amikor a szomszédos társaság hahotázni kezd. Ránézésre turisták. Hat fiatal, drága esőkabátban, kényelmes túracipőben. Németek talán?

– Christian.

Vagy hollandok.

– *Christian.*

– Mi az? – Elemelem róluk a tekintetemet, és a kis asztalnál velem szemben ülő Zoera pillantok, aki engem bámul.

– Szerinted vágassak frufrut?

– Hogy mit?

Újabb személy vergődik át mögöttünk, ismét egy könyök a hátamban.

– Frufrut – folytatja Zoe.

– Igen – mondom, de nem figyelek. – Persze!

– Nem túl hosszút. – Ollót formál az ujjával a homloka előtt, halálosan komoly képpel néz. – Mondjuk ilyet.

– Remekül hangzik.

– De jól fog mutatni?

– Honnan tudjam, hogy... *Óvatosan!* – förmedek rá egy olcsó öltönyös srácra, amikor majdnem a fejemre borít egy pohár bort.

Zoe összevonja a szemöldökét.

– Az az érzésem, hogy az elbűvölő társalgási képességeim ellenére sem érzed jól magad ma este.

– Dehogynem – motyogom. – És biztos vagyok benne, hogy élvezném az elbűvölő társalgási képességeidet, ha hallanám, hogy mit mondasz. Csakhogy nem hallom. Pocsék választás volt ez a hely!

Zoenak tátva marad a szája.

– De ez a kedvenc pubom.

– Zsúfolt.

– Mert sokaknak ez a kedvenc pubja. Amúgy meg nem szokott te le lenni ennyire – teszi hozzá. – Most az eső az oka.

Szakad. Vadul verdesi az ólomüveg ablakot Zoe feje felett. Egyértelmű, hogy ezért van ilyen pállott szag. Meg a sok, meglehetősen áporodott kinézetű irodai munkás miatt, akik az egész napos íróasztal melletti ücsörgésük után most itt tömörülnek.

– És ha oldalfrufrut vágatnék? – nyaggat Zoe.

– Miről is...?

– A *frufrumról* – vágja rá kissé bosszúsan. Mintha velem lenne a gond, nem a hellyel. – Azért egy kicsit jobban segíthetnél! Azt gondoltam, jó vagy ebben.

– Miből gondoltad?

– Abból, hogy neked mindig jó a hajad! – pattog. – Nézd csak meg! Dús és puha!

Most a turisták pillantanak felém, mert Zoe olyan hangosan beszél, hogy az egész pub hallja.

– Zoe!

– Miért a férfiaknak van jó hajuk? – háborog, és észre sem veszi magát. – Meg szép szempillájuk! Miért nektek van hosszú pillátok? Én ötven eurót fizetek a pillásomnak, te meg alpból úgy nézel ki, mint egy porcelánbaba!

Félre nyelek, és mielőtt kiköpném a söromet, gyorsan leteszem a poharamat.

– Ezt bóknak szántam – teszi hozzá.

Hát persze!

– Ha annyira nem tudod eldönteni, hogy mit kezdj a hajaddal, kérd meg Mollyt, hogy előbb ő vágassa le! Úgy legalább láthatod, hogy jól állna-e, vagy sem.

Felkacag, majd elkerekedik a szeme. Előkapja a mobilját, valószínűleg azért, hogy üzenjen Mollynak, az egyiptetőjű ikertestvérének. Aki a bátyámmal, Andrew-val jár. Tavaly decemberben a családjaink úgy döntöttek, hogy Chicagóban karácsonyozunk, ahol Molly és Andrew él. Zoe és én, a két szarkasztikus testvér sok időt töltöttünk együtt. Na, nem afféle romantikus módon. Mindenesetre nagyon megkedveltem Zoet, mert ami a szívéen, az a száján. Az is tetszik benne, hogy a saját elképzelése szerint éli az életét. Vele jobban kijövök, mint bárki mással. Amikor néhány hónapja Dublinba költöztem, az első között volt, akivel felvettem a kapcsolatot. Nagyon jólesett, hogy olyan könnyen befogadott az életébe.

Kedvelem, még annak ellenére is, hogy néha nehéz követni az észjárását.

– *Te* még soha nem gondolkodtál frufruban? – szegezi nekem a kérdést, és közben le sem veszi a szemét a fejemről.

Mielőtt válaszolhatnék, egy mély dekoltázsú, észvesztően szűk farmernadrágos nő lép oda hozzánk, és rányúl az egyik üres székre.

– Elnézést! – kérdezi, és már húzza is el onnan a széket. – Szabad ez a...? Ó, egy kisbaba?

Zoe és én is egyszerre fordulunk Zoe majdnem kétéves fia, Tiernan felé, aki mellette ül, és tabletezik. Éppen a monitor előtt tölthető napi limitjét maxolja ki.

– Úgy nézem – feleli lassan Zoe. – Már itt volt, amikor mi ideültünk.

– Csak viccel – szólalok meg gyorsan, amikor a nő Zoera mered.

– Így van, bocs! Csak ideges vagyok. Most találkozik először az apjával – veszi át a szót Zoe, majd hirtelen felém fordul, és érzelmes arcot vág. – Örülök, hogy eljöttél!

Már megint kezd!

– Nem az én gyerekem.

– Nekem csak a székre lenne szükségem – mondja a nő sietősen.

– Nem az én gyerekem – ismétlem meg, mire Zoe felhorkan.

– Ha nem bánja, most kettesben maradnánk – folytatja, mire az idegen elsiet a székek egy csajtársaság felé. A nők összesúgnak, majd mindannyian felénk fordulnak.

Elnyomok magamban egy sóhajt.

– Mikor fogod megunni már végre?

– De hiszen ezért hozom magammal.

– És muszáj volt magaddal hoznod Tiernant?

– Imádod Tiernant – méltatlankodik Zoe, és befogja a kisfia fülét.

– Tényleg imádom. De mindenki azt hiszi, hogy én vagyok az apja.

– És?

– És? – mondom, miközben Zoe pusztit nyom a fiúcska fejére. – Így nem tudok felszedni senkit.

– Egy pubban akarsz ismerkedni? Mi vagy te? Vén kujon?

– Én...

– Nehogy már pubban akarj becsajozni! Nekünk, nőknek ez egyáltalán nem jön be. Ha rám így meresztgetné a szemét egy ismeretlen pasi, olyan lesújtó pillantást küldenék felé, hogy gyökérkezelésre kellene járnia.

– Nincs is ilyen közmondás.

– Nem is mondtam, hogy van – feleli Zoe, majd hátradől. – Olyan morcos vagy ma este!

Az vagyok. Tudom. És nem miatta, nem a gyereke miatt, még csak nem is a pub miatt, habár az azért nagyban rátesz a hangulatomra. Egyedül én vagyok az oka. Hónapok óta nem érzem jól magam a bőrömben. Nem is értem, miért hittem, hogy jól fog tenni, ha visszaköltözöm Írországba. Ha lehet, csak még rosszabb lett a helyzet.

– Fáradt vagyok – mentegetőzöm.

– Aha. – Látszik Zoen, hogy nem hisz nekem, de nincs ideje tovább firtatni a dolgot, mert rezegni kezd a mobilom az asztalon. – Ha munka, elveszem.

Nem munka. Az idősebb bátyámtól, Liamtól jött egy e-mail, benne a szokásos listával, hogy a gyerekei mit kérnek karácsonyra. Nem semmi, mennyire előre gondolkodik! Még csak december elseje van, és már itt tart. De tudja jól, hogy nagyon komolyan veszem a kedvenc nagybácsi szerepét. Gyorsan küldök neki válaszul egy köszönömöt, majd átfutom a listát, hogy van-e rajta valami olyan, amit már most meg kell rendelnem.

– Anya meghívott karácsonyra? – kérdezem Zoet, miközben az interneten rákeresek valami túlárazott, csilli-villi babaházra.

– Igen – feleli. – De valószínűleg Dublinban maradok.

Meglepetten pillantok fel rá. Zoe az, aki rajtam kívül még egyedülálló a szűk családban. Már édesanya, de mesterséges megtermékenyítés útján hozta világra Tiernant. Abban bíztam, sőt számítottam rá, hogy eljön, mert úgy legalább nem én lennék az egyedüli szingli a vacsorán.

– Nem így lett megbeszélve?

– Csak szó volt róla – helyesbít Zoe. – De nélkülem is lesz ott elég éhes száj, akit az anyukádnak etetnie kell. Azt hiszem, itthon, a családdal töltjük az ünnepet. És majd rendelünk kínait.

– De Molly is jön – erősködöm tovább. – Gondolom, nem akarsz nélküle karácsonyozni.

Zoe megvonja a vállát.

– Majd jön szilveszterezni. Annak az estének is ugyanolyan jó a hangulata.

– Még véletlenül sem ugyanolyan a hangulata.

– A Fitzpatrick családnál talán nem. De mitől félsz? Talán attól, hogy nélkülem rém unalmas lesz az ünnep?

– Igen, folyton ezen aggódom – jelentem ki komoran. – De tényleg eljöhetnél. Legalább egy napra. Megmenthetnél azoktól, akik már párban vannak, és...

– Ah!

Nem folytatom, mert nem tetszik a sokatmondó tekintete.

– Mi az?

– Hát erről van szó – mondja Zoe. – A magányos fiú magányos karácsonyáról.

– Nem is vagyok...

– De az vagy, végtelenül magányos. Ahogy a nagykönyvben meg van írva. Máskülönben miért lógnál egy egyedülálló anyával meg a kétéves gyerekével péntek este egy olyan pubban, amit ki nem állsz?

– Ha úgy vesszük, terápiás célból – felelem, de Zoe rám sem herít.

– Felnőtt férfi vagy. Nem kell hazamenned karácsonyra, ha nem akarsz.

– De akarok.

Kibuknak belőlem a szavak. Automatikusan. De Zoe átlát rajtam.

– Mi lett azzal a csajjal, akivel legutóbb jártál? – kérdezi. – Naoise-val. Aranyosnak tűnt.

– Dobott egy rögbijátékos miatt. És nem volt aranyos. Rádásul erős a gyanúm, hogy még le is nyúlt.

– És az a gyilkos bicepszű barna?

– A karrierjére összpontosít.

– Mi is az ő...?

– Influenzszer.

Zoe összeszorítja a száját.

– Lehet, hogy egy könyvtárossal kellene járnod. Vagy egy Bika csil-
lagjegyzővel.

– Vagy inkább el kellene fogadnom, hogy agglegény maradok.

– Te szegény, magányos fiú!

– Nem vagyok... – Elhallgatok, amikor látom, hogy mosolyog. –
Te is egyedülálló vagy – mutatok rá. – Mégsem vagy magányos.

– Sosem mondtam, hogy az egyedülálló emberek azok. Párkap-
csolatban is lehetsz magányos. És lehet, hogy egyedülálló vagy, de
egyáltalán nem vagy magányos. Nekem tíz év randizásba telt, mire
rájöttem, hogy egyedül boldogabb vagyok. Addig azt hittem, hogy
velem van a baj. És most nézz rám. Olyan kiegyensúlyozott vagyok,
hogy az már másokkal szemben nem tisztesség.

– Lehet, hogy én is ilyen vagyok – mondom. – Lehet, hogy egye-
dül jobb vagyok.

– Jaj, haver! – biggyeszti le Zoe a száját. – Dehogy! Neked határo-
zottan szükséged van barátnőre. Tudod, olyan másik feledre, ketten
vagyunk egyik dologra.

– Te is megvagy nélküle.

– Meg.

– Soha nem hiányzott egy igazi párkapcsolat?

– Soha. – Megvonja a vállát. – Nem zárkóznék el előle, de így is jól
megvagyok. Ráadásul annyira nem fűlik a fogam az elköteleződéshez.

– Pedig van egy gyereked.

– Hogy *micsodám*?

– Na, jó. – Felhajtom a maradék sörömet, felállok, miközben Zoe
Tiernan felé fordul, és döbbsent arccal mered rá. – Ez már tényleg sza-
kállas vicc.

– Inkább klasszikus – helyesbít, és letörli a csokoládét a kisfiú álla-
ról. – Soha nem megy ki a divatból.

Nem értek egyet.

– Kérsz még egy zéró kólát?

– Ha te veszed.

– Az előző kört is én álltam.

– Mert egy igazi gentleman vagy – búgja Zoe negédes hangon.

– Tiernan? – Lehajolok, hogy a kisfiú szemébe nézhessek. Amikor kisebb volt, nagyszerűen kijöttünk egymással, de most, hogy kezd kibontakozni az értelme, egyszer úgy viselkedik velem, mintha én lennék a legjobb ember a világon, máskor meg rám sem hederít. Ma este ez utóbbi van porondon. – Szomjas vagy? Kell gyümölcsle?

– Gyümölcsle? – ismétli meg az anyja, mire Tiernan nagy nehezen bólint, de már siklik is vissza a tekintete a kijelzőre. – Whiskey-t kér citrommal – közli velem Zoe.

– Hozom.

Megfordulok, és majdnem fellököm a pincéernőt, aki egy üres pohárral toronymagasságban felpakolt tálcával lavíroz. Rám mosolyog, majd szemlátomást érdeklődő tekintettel pillant vissza rám. Megállok, elgondolkodom, de Zoe éles torokköszörülése tönkrevágja a kis tervet.

Hát jó!

Lélekben felkészülök az elkerülhetetlen várakozásra, majd kilépek az asztalunk biztonságos zónájából, és csatlakozom a bárpultnál tömörülő sereglethez. Olyan, mintha Dublinban egyedül ez a pub lenne nyitva, holott csak azért ekkora itt a tömeg, mert ezen a környéken van a legtöbb turisztikai látnivaló és irodaház. A bárpult közelében egyre töményebb az edzőtermi szag, de próbálok nem figyelni rá, mert nem szeretnék olyan lenni, mint azok az autósok, akik forgalmi dugóban a többi kocsit szidják. Bepasszírozom magam egy nő mögé, aki a nagy lármában kiabálva próbálja leadni a rendelését.

Ugyanolyan csapzott, mint mindenki más. Félig-meddig megszáradt a haja, és a barna hajtincsek hullámokban omlanak a vállára. A blúza is átázott, kisejlik alóla a melltartópántja. Elnézek másfelé, de ezzel csak azt érem el, hogy a mellettem álló férfira siklik a tekintetem, aki öt másodpercenként dohog, mintha attól gyorsabban járna a keze a túlhajszolt pultosoknak.

A fejem is belefájdul ebbe a zűrzavarba, és immáron sokadjára felteszem magamnak a kérdést: miért pont ide sodort az élet?

Mindig úgy képzeltem, hogy egy felhőkarcolóban fogok dolgozni. Egy pompás kilátást és biztos jövőt nyújtó, üvegfalú irodában. Így is lett. Legalábbis egy időre. Abból az irodából néztem minden napfelkeltét és naplementét. Ültem az ergonomikus székemben, és dolgoztam. Dolgoztam, dolgoztam és dolgoztam, mert ezt kellett tennem. Mert azt hittem, hogy ez mindenre a megoldás.

Mindenki nagy meglepetésére én voltam a család esze. Pedig nem akartam az lenni. Nem is próbáltam az lenni. Egyszerűen csak így alakult. Könnyen ment a sulis. A fősulis is. Kitűnőre végeztem, az állásinterjúkon mindenkit lenyűgöztem, majd ösztöndíjjal bejutottam az egyetem gazdasági szakára.

Semmin nem változtatott.

Mármint kívülről biztosan másnak tűnt. Lediplomáztam, jó állásom lett. Olyanokkal barátkoztam, akik síelni jártak, Venetia meg egyéb fura nevű barátnőik voltak, és úgy tűnt, sok pénzük van, holott kis kiadókban dolgoztak, amik évente mindössze két kötetet adtak ki kísérleti költészet témakörben. Elegáns ruhákban jártam, jó kajákat ettem, szép dolgokat vettem. Az év végi jutalmamat befektettem, jótékony célokra adományoztam, és mindent megtettem, amit megtesz az, aki feljebb kíván jutni a társadalmi ranglétrán. De ennek ellenére is nyughatatlannak éreztem magam. Mint akinek nem kelek az élete.

Azt éreztem, hogy mindenki megtalálta a helyét a világban, csak én nem. Mintha őket beavatták volna valami nagy titokba. És mindegy, mennyi mindent csináltam jól, semmi nem töltött el elégedettséggel.

Zoe anya akart lenni, ezért anya lett. A tesóim párra leltek. A kollégáim karriert építettek. Nekem meg van egy lakásom, ami üres, munkám, ami már nem érdekel, a barátok, a csajok jönnek-mennek az életemben, és mindez még csak meg sem hat. Kezdem azt hinni, hogy velem nem stimmel valami.

Mindegy, mennyire szép a szempillám.

Ismét rezeg a telefonom, de nem nézem meg. Egy újabb irodás csapat lép be a pubba, tovább gyarapodik velük a bárpulnál álló

gyülekezet létszáma. Nagy nehezen sikerül felvennem a szemkontaktust a pultossal, amikor az átadja a blokkot az előttem álló nőnek.

Egyszerre két dolog történik ezután.

A frissen érkezettek egyike véletlenül meglök hátulról, annyira le-
si a kínálatot. Közben az előttem álló nő megfogja a poharát, és meg-
fordul. Lefelé néz, figyel, hova lép.

Meleg test nyomódik hozzám egy pillanatra, majd virágillat csap-
ja meg az orromat. Az ismeretlen nő nem számított arra, hogy valaki
közvetlenül mögötte áll. Amikor ezzel szembesül, elakad a lélegzete,
amiből aztán káromkodás lesz, mert ahogy a mellkasomnak koccan,
a pohár megbillen a kezében, és a benne lévő 175 milliliter vörösbor
mind az ingemen landol.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

MÁSODIK FEJEZET

Megan

NINCS JÓ NAPOM.

Úgy is fogalmazhatnék, hogy pocsék napom van.

De nincs ezzel semmi baj. Előfordul az ilyen.

Csakhogy a mai napnak elvileg *szuper* napnak kellett volna lennie. Úgy volt, hogy reggel erősítőtornára megyek, merthogy szeretem az erősítőtornát. Aztán a recepciósnunk születésnapjának megünnepelését terveztük, ami azt jelentette, hogy lesz torta az irodában. Munka után Laurennel, az értékesítő kolléganőmmel készültem véradásra, mert Lauren, az értékesítő kolléganőm retteg a tűtől, és egyedül nem mer vért adni. Azzal akartam megjutalmazni magam ezért az egész mentsünk-meg-egy-életet jótettemért, hogy hazamegyek, felteszek egy arcpakolást, megnézem az 1999-es *Múmia* filmművészeti remekművet, majd tízkor álomra hajtom a fejem.

Ez lett volna a szuper nap.

Csak éppen a torna elmaradt, így vele együtt az endorfinlöket is, a megbeszélésem elhúzódott, ezért lemaradtam a tortáról, majd David, a srác, akivel nem túl nagy lelkesedéssel, de levelezgetek, rám üzent: